

בש"פ 5798/14 - הראל ישראלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בירושלים

בש"פ 5798/14 - א'

לפני: כבוד הרשם גלעד לובינסקי

המבקש: הראל ישראלי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת עתירה לדיון נוסף על פסק דינו של בית משפט זה בע"פ 4152/13 אשר ניתן ביום 13.8.2014. בגדר פסק הדין התקבל באופן חלקי ערעור מטעם המבקש על גזר הדין אשר ניתן בעניינו על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו.

בהתאם לתקנה 4 לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984, המועד להגשת עתירה לדיון נוסף על פסק דין של בית המשפט העליון הינו "תוך חמישה עשר ימים מיום מתן פסק הדין". לעניין זה נפסק כי "פרק הזמן הקצר, כמו גם מנייתו החל מיום מתן פסק הדין, ולא מיום המצאתו, נובעים מייחודו של הליך הדין הנוסף, אשר סוטה מהרעיון של סופיות הדיון עם מתן פסק הדין בערעור, ויוצר נדבך שיפוטי נוסף" (בש"א 7155/06 בן-יונה נ' עו"ד יניב אינסל (3.10.2006)). ודוק: בכגון דא באים ימי הפגרה במניין הימים ואף אין תחולה להוראת סעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 (בש"א 6927/11 רוכמן ואח' נ' קיבוץ מענית (24.1.2012)). אמנם, המועד להגשתה של עתירה לדיון

עמוד 1

נוסף ניתן להארכה, בהתקיים "טעם מיוחד" לכך (תקנה 4 הנזכרת לעיל). עם זאת, בהליכים שעניינם עתירה לדיון נוסף תיושם הדרישה לקיום "טעם מיוחד" באופן קפדני ומצמצם, וזאת על רקע מאפייניו הייחודיים של ההליך, כאמור לעיל (ראו למשל, בש"א 6180/09 פלונית נ' פלוני (13.9.2009)).

על רקע האמור לעיל, סבורני כי אין מקום להיעתר לבקשת הארכה.

ראשית, בקשת הארכה הוגשה ביום 31.8.2014, שלושה ימים לאחר חלוף המועד הקבוע בדין להגשת עתירה לדיון נוסף. בגדר הבקשה עתר המבקש כי תינתן לו ארכה להגשת העתירה לדיון נוסף עד ליום 14.9.2014. כלומר, הלכה למעשה עסקינן בארכה של שבעה עשר ימים, שהינה ארכה משמעותית ביחס לפרק הזמן הקצוב בדין.

שנית, לא מצאתי כי בהסבר אשר ניתן יש כדי להוות טעם מספק לאיחור. כל שצוין בבקשה לעניין זה, הינו כי נבצר מבאי כוח המבקש להגיש את העתירה לדיון נוסף במועד עקב "היעדרות שתוכננה מראש בתקופת פגרת הקיץ", כמו גם מאחר שקיבלו לידיהם את פסק הדין בערעור רק "ימים אחדים" לפני הגשת בקשת הארכה. ואולם, טענה זו נטענה בכלליות, מבלי שצוינו המועדים בהם נעדר כל אחד מבאי כוח המבקש מן המשרד; מבלי שצוין המועד המדויק אשר בו קיבלו לידיהם באי כוח המבקש את פסק הדין; ומבלי שהטענות האמורות נתמכו בתצהיר.

שלישית, לעניין סיכויי ההליך אומר, בזהירות הנדרשת, כי המשוכה הניצבת בפני המבקש הינה גבוהה ביותר. ודוק: לא נעלמו מעיני דבריו של כב' השופט נ' הנדל אליהם מפנה המבקש, ולפיהם נסיבותיו המורכבות של המקרה מעוררות שאלות באשר לענישת מורשעים הסובלים מהפרעות נפשיות. עם זאת, ומבלי לקבוע מסמרות, ספק בעיניי אם ניתן לומר שפסק הדין כולל הלכה העומדת במבחנים הנוקשים לקיומו של דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984).

הבקשה נדחית, איפוא.

ניתנה היום, י"ב באלול תשע"ד (7.9.2014).

גלעד לובינסקי
ר ש ם